



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## **Universitätsbibliothek Paderborn**

**Acta Synodalia Osnaburgensis Ecclesiae, Ab Anno Christi  
MDCXXVIII.**

**Brogberen, Johannes**

**Coloniae Agrippinae, 1657**

Historia Prima.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-14298**

S.

RECENTIORES  
QVÆDAM  
HISTORIÆ,

ex quibus pleraque ex supradictis  
confirmantur.

## HISTORIA PRIMA.

P. **I**ohannes Dominicus Ottonellus, in præclaro libro suo, quem inscripsit; Nonnulla bona Monita & Casus conscientia, circa periculofam conversationem &c. Anno 1646. Florentia edito, plura, eaque valde memorabilia exempla in medium adducit. Quod primo loco proferimus, recenset ipse monito 12. nota 3. his secundum Latinum idioma propè verbis:

Narratum hoc mihi fuit, ait Auctor, à venerabili Sacerdote, confessionis filio meo, & simul Notario publico, magni iudicii, nec minoris virtutis viro, quod ei hoc sæculo circa annum 1628, contigit. Sacerdos erat curatus, inhonestæ vitæ, qui domi concubinam alebat, habuerat autem curam suam Parochialem extra urbem, sed ædes, & in his lupam suam, in ipsa urbe. Volens itaque Deus impudicum hominem gravius castigare, vehementem ei morbum immisit, ex quo in eum statum perductus fuit, ut ego, (dicit Notarius) accersitus fuerim, & rogatus, ad operam meam in conficiendo ipsius testamento collocandam. Ivi ego, & perspecto ægri supremo vitæ periculo, cœpi eum modis, quibus poteram optimis, adhortari, ut animum, & cogitationes accommodaret aliquantisper, ad declarandam ultimam suam voluntatem, & dispositionem de bonis suis temporalibus. Monitio hæc mea frustra fuit, quicquid enim ego dicerem, hoc unicùm pro responso audivi, AN ISTÆ MERETRICES IMERETRICES!

Ego hominem juvare satagens, alios & alios sermones, qui idonei videbantur attuli, aliud tamen responsum impetrare non potui, quam putidas illas voces, Sacerdotali ore pla-

nè indignas. Tandem defatigatus, desperansque à me confici posse id, propter quod aderam, conversus ad circumstantes cognatos dixi: Vos huc me vocastis propter Testamentum, & videtis ipsi, quomodo servire vobis non possim. Consultius esse reor, ut advocentur viri Religiosi, qui ægrotum hunc ad bene moriendum disponant, ego hinc abeo; quod petita ab iis licentiâ, tunc feci.

Sequenti mane accessit concubina illa ad ædes meas, mihi que dixit; ego huc veni, ut rem tibi novam recenseam; sed quam illam? eloqui vix valeo.

Parochus iste noster, præterita nocte transiit ex hac ad alteram vitam, veruntamen eheu per qualem mortem! vehementer sanè horribilem & formidandam: audi obsecro: Antequam moreretur, rationis adhuc & sermonis compos, ad cubiculum, ubi decumberet, me vocavit, iussitque ut tres ordines sellas, proximè ad lecti spondam collocarem: collocavi, & iterum abii, sed non procul, ut si me denuò acciret, ocyùs adesse possem.

Et ecce cum ingenti stupore meo tunc audivi cum aliis in cubiculo illum colloquentem: admirabunda ego, & cupida cognoscendi, quinam essent ii, cum quibus sermocinaretur, iteratò ingressa, præter ipsum neminem conspicio: Et ille subito ad me: IBIMUS, ait. Respondi ego, Domine in Villam ibimus, sed recuperata prius valetudine: ad hoc iteravit: Ibimus non ad Villam, sed ad infernum.

Et scias, mecum hic confedisse tres ex orco Dæmones, qui decretoriam denunciarunt mihi sententiam damnationis meæ, clareque edixerunt, eundem mihi esse ad infernum; & tu etiam certò seque ris eodem.

viii E e

Eheu



Eheu verba ista transfixerunt cor meum, & magnopere turbata inde exivi; attamen paulo post horridam vociferationem percipio, moxque in cubiculum resiliens, infelicem Parochum penitissimè esse mortuum, deprehendo, sulphureumque fetorem tam gravem exhalare, ut me penè exanimem proterneret.

Iste est status & finis miserabilis & funesti Parochi illius. Quid ergo consilii? quid me jam facere oportet? Mea soror, (respondit Notarius) ego tibi suadeo, ut à simili tam enormi, insolito, & horribili eventu, animam tuam eripias. Cogita hanc esse peculiarem admonitionem tuam, utere illa in bonum, & salutem tuam; Vende ea quæ habes, & fac eleemosynas, castiga corpus tuum per pœnitentiam, & disce ex Domini istius exemplo infernum fugere.

Væ tibi, si obsurdescas ad voces istas, & excæcata remaneas ad tantum prodigium, tu te ipsam damnabis.

Digressa tunc ista fuit à me, cum bonis promissis, & optimis propositis, sed hæc ipsa distulit exequi. Tandem post quindecim dies, redux ad me facta, magis quam antea conterrita & perturbata dixit: O chare amice & frater, scias, quod singulis noctibus ferum animal quoddam in forma sædissimæ felis, gulam meam faucesque invollet, & ve-

hementer suffocare me satagat, quam per summam etiam violentiam difficulter abigere possum.

O soror, respondi ego, istud animal non est felis, sed truculentus aliquis diabolus, qui vita corporali, si DEUS permiserit, privare te molitur, ut animam tuam secum ad orcum asportet; itaque nequaquam ulterius differas, quin veram pœnitentiam illico arripias; etiam in minima mora maximum est periculum grandis ruinæ tuæ.

Sic abiit ista denuo, nec pœnitentiæ animam adjunxit, & post aliquot dies repertæ fuit subitanea morte extincta, exiguam spem salutis suæ relinquens.

Ingemiscere hic lubeat cum magno Augustino: O quanta iniquitas! O quanta peruersitas! ut animam, quam Christus suo sacro Sanguine redemit, luxuriosus quisque propter unius momenti delectationem, diabolo, pessimo inimico suo, vendat ac tradat! Itaque nobis hoc dici à S. Ephræm credamus: Compungere ò anima mea, compungere de omnibus malis, quæ fecisti, compungere in cunctis, in quibus te DEUS patienter expectavit: compungere & pœnitentiam age, ne tenebris tradaris exterioribus: Resipisce misera & afflicta anima, ne coram horrendo Christi tribunali confundaris.

## HISTORIA SECVNDA.

**P**Rædictus Auctor monito. 14 notâ 9. istud commemorat. Anno Domini 1639 in loco quodam Cafentini mortuus est Sacerdos, qui animarum curam gerebat, propriæ animæ penitus negligens: supervixerat usque ad annum ætatis 90. & administravit Ecclesiam sibi commissam 60. annis, tam illiteratus, ut nec Latinitatis principia calleret. Juvenis adhuc in domum suam recepit sceminam, sub nomine famulæ, quæ tamen reverà concubina fuit: & quidem cum alio maritata, quæ ex dicto parcho, & non ex marito suo plures concepit, & genuit filios.

Sex annis ante mortem ablegaverat quidem illam ex ædibus suis, nihilominus frequenter ad eum redibat, cum scandalo aliorum: sæpius à Prælati aliis admonitus & punitus fuerat, etiam censuris Ecclesiasticis, & multis pecuniariis, absque ulla tamen subsequente emendatione.

Peccato libidinis plura alia gravissima scelera adjungebat: quotidie pictis chartis ludebat, inter ludendum horribiliter blasphemare, lusuque sibi adverso, & infortunato 20 aut 25 vicibus uno spiritu exclamare

mare solitus, ò Christe, ò Christe, ò Christe, &c.

Quodam die longius à Parochia sua abierat, ad faciendas cum aliis ibi præsentibus sacerdotibus defuncti cuiuspiam exequias. His finitis, sumptroque prandio, ad chartarum lusu rediit, eumque ad horam usque 23 Italicam continuavit. Amissa omni pecunia ludendo, cum alio quodam domum suam redire cepit.

Inter redeundum, ingens pluvia supervenerat, noctisque tenebræ intensæ erant: Itaque graviter prolapsus, à comite tamen iterum in pedes erectus, vociferari cepit: Ego sum mortuus, ego sum mortuus. O misera anima mea! ego transegi vitam sceleratam, hæc & hæc peccata commisi; & sic pertexuit generalem quandam confessionem; postquam domum perductus fuerat, venit ad illum sacerdos alius, eique SS. Sacramenta administravit.

His perceptis ex casu illo penitus convalescit. Mense uno inde elapso in gravem morbum relapsus, vocari ad se iussit Parochum quendam, nepotem suum, sed iste venire noluit, ob magnum fastidium quod ex scelerata